

tens forbedres. Desuden må arbejdsmiljøloven naturligvis udvides til at omfatte alle unge, også den skolesøgende og den uddannelsessøgende ungdom.

Men alt sådan noget er der jo heldigvis meget god tid til at arbejde igennem i udvalget. Enhedslisten afviser altså ikke forslaget, men ser hen til væsentlige forbedringer af det, når det kommer til andenbehandling.

Poul Nødgaard (DF):

I Dansk Folkeparti synes vi, dette lovforslag ganske enkelt er et angreb på befolkningens personlige frihed. Det tror vi først rigtig går op for befolkningen den 1. april, når loven træder i kraft. Folk har godt nok læst noget om dette her, men de tror bare, det er en såkaldt avisand, at det nu ikke længere kan lade sig gøre, at børnene får lov til at udføre et arbejde, som de hidtil har fået lov til at udføre.

Dengang vi havde forskellige EF-afstemninger herhjemme i Danmark, kørte man utrolig stærkt på det såkaldte nærhedsprincip, og jeg synes netop, dette lovforslag er et hårdt angreb på dette nærhedsprincip, og det har jeg svært ved at forstå, for jeg troede, det var én af de ting, de enkelte lande selv kunne fastsætte. På andre områder kan det måske være meget godt med nogle fælleseuropæiske bestemmelser, så jeg tager ikke helt afstand fra den slags; men i dette tilfælde mener jeg, at i et land som Danmark, der altid har været kendt for at have en meget høj standard på en lang række områder, er det her et område, vi udmærket selv kunne finde ud af.

Det, der harmer mig lidt i dag, er sådan set at høre specielt Venstres, men også til en vis grad De Konservatives angreb på lovforslaget, når man tænker på, at de politikere, som de to partier har siddende i Europa-Parlamentet, jo kunne have arbejdet meget stærkere og mere energisk for, at sådan et lovforslag ikke kom hertil i form af et EF-direktiv.

Situationen er den, at fru Charlotte Antonsen stod her på Folketingets talerstol og sagde, at Venstre kunne stemme for forslaget, hvis et par enkelte småstramninger, bl.a. at arbejdsgiveren skal orientere forældrene, blev taget ud af loven, så er det jo det samme som at sige, at man reelt godt kan stemme for lovforslaget. Man taler med to tunger. I det ene øjeblik angriber man lovforslaget stærkt, og lige pludselig vender man så om på en tallerken og siger: Vi kan i øvrigt godt stemme for lovforslaget, hvis den

lille stramning i forhold til EF-direktivet, reageringen har sat ind, bliver taget ud.

Jeg synes, det skal frem, for det hører også til i en demokratisk debat, at man siger tingene, som de er.

Til allersidst vil jeg sige, at jeg stadig væk har en tro på, at denne sag var noget, der kunne løses mellem forældre, børn og nogle gode danske arbejdsgivere. Jeg tror på dem alle tre, og derfor afviser vi i bund og grund dette her lovforslag.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg synes egentlig, det er en lille smule beskæmmende, at der fra så mange partiers side gives udtryk for sådanne harmfulde indsigelser imod et lovforslag, som har til formål at beskytte børn på arbejdsmarkedet. Og det er børn, vi taler om. Det er børn mellem 10 og 13 år, der hovedsagelig sker noget for. Det er dem, der for manges vedkommende skal for tidligt op om morgenen, fordi de skal ud med aviser. Det er dem, som ikke har mulighed for at passe deres skole på en fornuftig måde, fordi de skal arbejde om eftermiddagen. Det er alene dér, der sker nogle begravninger. Det er for børnene mellem 10 og 13 år.

Jeg synes fuldstændig, man overser, at der faktisk også i denne gruppe – således som fru Jette Gottlieb ganske flot var inde på med tallene – sker nogle arbejdsulykker, som invaliderer børn. Der er faktisk seks dødsfald, seks døde børn, på grund af arbejdsulykker. Og så er Venstre og De Konservative fuldstændig ligeglade med, om vi skal påtage os et politisk ansvar for det! Det synes vi i regeringen at vi skal, og det er sådan set også det, der har været givet udtryk for fra Den Internationale Arbejderorganisation, altså ILO, som har forbudt børn at arbejde, og det er altså også det, der er tilfældet i forhold til direktivet.

Fru Charlotte Antonsen havde et par gættier: Hvordan mon dette forslag havde set ud, hvis vi havde stemt imod det i Danmark? Så var det blevet et helt generelt forbud mod arbejde for alle under 15 år – ingen som helst tvivl om det. Så havde der været et forbud for alle unge under 15 år. Så måtte de hverken gå med aviser eller stå i butikker eller passe børn eller slå græs eller noget som helst.

Hvis jeg som arbejdsminister var kommet hjem med det resultat, skulle jeg ifølge fru Charlotte Antonsens terminologi have været stolt, for så havde jeg virkelig fået indflydelse på